

Baharın İçime Düştüğü Gün

— MahirBAŞPINAR · 20 Nisan 2026

Bahar geldi...
ama kapımı çalmadı,
içimde bir yerden sızdı sadece
adı konmamış bir hüzün gibi.
Ağaçlar çiçek açtı diyorlar,
ben her tomurcukta
yarım kalmış bir cümlenin
kanadığını görüyorum.
Bir dal kırılıyor içimde,
sesini kimse duymuyor
çünkü bazı kırılışlar
insanın içine doğru olur.
Kuşlar ötüyor...
ben o sesin içinden
senin adını ayıklıyorum,
her hece
kalbime geri dönüyor.
Toprak kabarmış, bereketliymiş...
benim içimde
üstü örtülmemiş bir mezar var hâlâ,

her bahar
biraz daha çöken.
Güneş dokunuyor yüzüme,
ama ısıtmıyor
çünkü senin elin değmeyen hiçbir ışık
bende sabaha çıkamıyor.
Bir kelebek kondu az önce,
kanatlarında renk değil,
geçmiş vardı
dokundum, dağıldı.
Rüzgâr esmiyor artık,
beni içimden söküp götürüyor,
hatıralarımın saçları
yol yol ayrılıyor omuzlarımdan.
Sokaklar cıvı cıvı diyorlar,
ben kalabalığın ortasında
kendi sessizliğime çarpıyorum
her adımda.
Bir çocuk güldü az ileride,
içim ürperdi
çünkü ben de bir zamanlar
hiç gitmeyecek sanmıştım seni.
Bahar dediğin nedir ki dostum...
kimi için yeniden doğmak,
kimi için unutmaktır.
Ama benim için
her çiçek açtığında
aynı yerden kanamak.
Çünkü bazı mevsimler
gelmez
insanın içinde kalır.
Ve ben...
senin gelmediğin her baharı
yaşamak zorunda kalan
tek ağaç gibiyim:
çiçek açıyorum,
ama kökümde hâlâ kış var.
Ve kimse bilmiyor...
ben en çok

bahar geldiğinde üşüyorum.
Mahir Başpınar